ANTIFA ★ XALANDRI

αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο - τεύχος #7 - οκτώβρης/νοέμβρης 2015

antifa xalandri

Θα μπορούσαμε να είμαστε από αυτούς που τη βρίσκουν με την πραγματικότητα, που ξέρουν να προσαρμόζονται μέσα στην αυτοκτονική καθημερινότητα της ελληνικής κοινωνίας. Θα 'χαμε μαζέψει όσες πιστοποιήσεις μπορούσαμε και θα ελπίζαμε σε μια σίγουρη αποκατάσταση όπως των γονιών μας, θα γλύφαμε κώλους για να πετύχουμε, άλλωστε εκπαιδευόμαστε από μικροί. Αν κάτι πήγαινε στραβά, ντάξει, το μπατσιλίκι είναι της μόδας, ζούμε σε καιρούς κρίσης, κάπως πρέπει να τη βγάλουμε. Θα (κατ)αναλώναμε τα ενδιαφέροντα και τις συζητήσεις μας αποκλειστικά γύρω από τη μπάλα και τα γκομενικά μας, αυστηρά μέσα σε γυμναστήρια και καφετέριες. Κάθε πτυχή της προσωπικής μας ζωής θα έπρεπε να είναι εκτεθειμένη στο facebook. Θα ήμασταν δηλαδή ενδεικτικές φιγούρες της γενιάς του '90 και του '00, αυτή η περίφημη «νεολαία που μεγαλώνει μέσα στην κρίση» που λένε και τα περιοδικά

Όμως τα παραπάνω δεν κατέχουν την απόλυτη κυριαρχία γιατί υπάρχουν μειοψηφίες μέσα στη μητρόπολη και τις γειτονιές της που την ψάχνουμε αλλιώς, που δεν είμαστε διατεθειμένοι να παραδοθούμε στην ξεφτίλα που προκαθόρισαν για όλους μας. Μέσα απ' την κινητικότητά μας δείχνουμε μια δυναμική που έρχεται σε σύγκρουση με τα κυρίαρχα πρότυπα και προσπαθεί να προτείνει εναλλακτικές στο πώς να σκέφτεσαι και να οργανώνεσαι πολιτικά στους καιρούς του νέου ελληνικού φασισμού. Και είναι το μίσος μας για τους μπάτσους και τους φασίστες, για την εξαθλίωση της ανεργίας και τους εξαναγκασμούς της δουλειάς, για καθετί που μας έχει φορτωθεί στην πλάτη που μας ενώνει και μας δίνει δύναμη.

Ο αντιφασιστικός πυρήνας antifa xalandri είναι κομμάτι αυτής της κινητικότητας και πιο συγκεκριμένα προϊόν της πολιτικής δουλειάς των antifa ομαδοποιήσεων που δραστηριοποιούνται στην αθήνα την τελευταία δεκαετία. Αγόρια και κορίτσια από το χαλάνδρι και τα πέριξ που συζητάμε και αποφασίζουμε από κοινού, που τα χουμε βάλει με τον ρατσισμό και τον φασισμό στις γειτονιές μας. Αυτό το έντυπο που μοιράζουμε χέρι με χέρι σε διάφορα λύκεια είναι ένα μικρό κομμάτι αυτών που μας αντιστοιχούν και μια αφορμή να γνωριστούμε με άλλους και άλλες σαν κι εμάς. Τα λέμε στο δρόμο...

introduction

για επικοινωνία: antifaxalandri@yahoo.com

ΡΟΔΑ, ΤΣΑΝΤΑ ΚΑΙ ΚΟΠΑΝΑ

ακόμη και στο φροντιστήριο; ειδικά στο φροντιστήριο!

Κανείς μας σίγουρα δεν μπορεί να ξεχάσει τα χρόνια του λυκείου, τις άπειρες ώρες που σπαταλήσαμε σε αίθουσες φροντιστηρίων. Αυτές που διέφεραν τελείως από τις αίθουσες του σχολείου αφού ο εκάστοτε φροντιστηριάς προσπαθούσε να δημιουργήσει ένα περιβάλλον στο οποίο οι μαθητές θα ένιωθαν τάχα άνετα, θα ξέφευγαν από τις δυσκολίες του σχολείου, θα ξέχναγαν το άγχος των πανελλαδικών και μαζί με πιο cool καθηγητές θα μπορούσαν να περνάνε την ώρα τους ευχάριστα, σαν να βρίσκονται βόλτα με την παρέα τους.

Αν όμως κοιτάξουμε καλύτερα αυτή την εικόνα των γεμάτων φροντιστηρίων θα διαπιστώσουμε πως κρύβει πολλά συμπεράσματα για τα κομμάτια του κοινωνικού εργοστασίου ενώ ταυτόχρονα συνθέτει ένα παζλ συμφερόντων για τον εκάστοτε ιδιοκτήτη. Σίγουρα το φροντιστήριο είναι ένα μέσο που επιλέγουν οι περισσότεροι μαθητές κυρίως στο λύκειο για να καταφέρουν να σιγουρέψουν την επιτυχία τους στις πανελλαδικές και την ομαλή τους είσοδο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Αυτή η ευκαιρία όμως δίνεται μόνο σε όσους έχουν να δώσουν τα λεφτά για τα δίδακτρα. Επομένως ούτε λόγος για τα παιδιά που οι γονείς τους δεν έχουν φράγκα να σπαταλήσουν σε κάτι τέτοιο ή ακόμα και για τα παιδιά της δεύτερης γενιάς μεταναστών, των οποίων το μέλλον είναι σχεδόν προδιαγεγραμμένο αφού οι ευκαιρίες που θα τους δοθούν για επαγγελματική αποκατάσταση είναι ελάχιστες και το πιθανότερο είναι να εργάζονται σε περιστασιακές σκατοδουλειές.

Ένα επίσης σημαντικό συμπέρασμα για τη διαδικασία του φροντιστηρίου είναι η ανάδειξη της φιγούρας του "φυτού" που είναι σίγουρο πως με το πέρας του λυκείου θα πασχίσει να τελειώσει τη σχολή του με δέκα και θα ακολουθήσει πιστά τα λόγια της μαμάς και του μπαμπά για μια καλή θέση σε μεγάλο όμιλο εταιρειών ή σε κάποια μεγαλεπήβολη θέση του δημοσίου. Αυτά είναι τα άτομα που ακόμα και στις "γαμάτες" ώρες διδασκαλίας στο φροντιστήριο δεν σε αφήνουν να αντιγράψεις, σε κοιτάνε στραβά άμα ανοίξεις καμιά πιο ενδιαφέρουσα συζήτηση και ζητάνε επιπλέον ώρες άμα στο σχολείο παίζει κατάληψη ή σε καμιά αργία, ως μια περίτρανη ένδειξη δουλοπρέπειας και βλακείας. Ταυτόχρονα, οι καθηγητές άμα σε δούνε ότι βαριέσαι ή δεν συμβαδίζεις με την πορεία του τμήματος, από cool τυπάδες μετατρέπονται σε light μπάτσους -τύπου σεκιούριτι- και καλούν τους γονείς σου, μόνο και μόνο γιατί άμα δεν παίζει πρόοδος, ο καλός φροντιστηριάς θα κάνει περικοπές.

Έτσι τελικά η επιλογή του φροντιστηρίου είναι μονόδρομος, αφού μόνο μέσω αυτού ο υποψήφιος θα καταφέρει να πετύχει και δεν έχειβ άλλη επιλογή άμα θέλει να υλοποιήσει τους στόχους του. Όμως τελικά αυτό είναι που καταφέρνει να αναβαθμίζει την αξία της ιδιωτικής εκπαίδευσης, από τη μία απαλλάσσοντας τα αφεντικά από περιττά έξοδα και από την άλλη προσφέροντας σίγουρα αποτελέσματα.

CRAZY METROPOLIS

1

Το πρόβλημα είστε εσείς, ξεφτίλες ρατσιστές

Τον Αύγουστο που μας πέρασε, διαβάσαμε μια επιστολή που έστειλε στον πρωθυπουργό μια “Ομάδα πολιτών ιδιοκτητών καταπατηθέντων εκτάσεων από Ρομά στο Νομισματοκοπείο”. Δεν είναι και δύσκολο να μαντέψει κανείς τι έλεγε η επιστολή. Ρατσιστικές μαλακίες για τους Ρομά. Ε, λοιπόν αυτοί οι ξεφτίλες είναι ένα ακόμα παράδειγμα ότι ρατσισμός και υλικά συμφέροντα πάνε πακέτο. Γιατί όσοι γκρινιάζουν για τους Ρομά, στην πραγματικότητα προσπαθούν να κερδίσουν φράγκα στην πλάτη τους, γιατί αυτή η γκρίνια στην πραγματικότητα σημαίνει διαπραγμάτευση, για την αξία των οικοπέδων τους, των ενοικίων τους και για τα κρατικά κονδύλια.

Μετανάστες καλωσήρθατε!

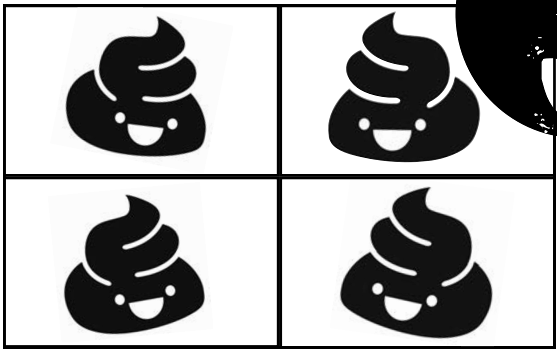

2

Μερικά παραδείγματα από πανιά που σηκώθηκαν τον τελευταίο μήνα στην κερκίδα από οργανωμένους οπαδούς. Αποτελούν λύση στα χίλια ζόρια που τραβάνε οι μετανάστες-εργάτες; Σίγουρα όχι, αλλά σε κάνει να γουστάρεις όταν βλέπεις ότι δεν έχει βυθιστεί όλη αυτή η σκατοκοινωνία στον βούρκο με τους ρατσιστές. Πόσο μάλλον όταν αυτή η στάση έρχεται από την εξέδρα. Πάντα τέτοια.

Τελικά όλα τα παράθυρα βρίσκονται στο ίδιο σπίτι

3

Εκλογές. Ξανά. Για πέμπτη φορά τα τελευταία 6 χρόνια. Και στα τηλεοπτικά παράθυρα, στις εφημερίδες, στο internet, στο ραδιόφωνο, ακόμα και οι γέροι στα παγκάκια, διαφωνούν για τα πάντα. Έγινε ο σύριζα μνημονιακό κόμμα; Ήταν σωστή η διαπραγμάτευση; Ένα σωρό διαφωνίες που εκ πρώτης όψεως φαντάζουν να είναι αγεφύρωτες , αλλά αν προσέξουμε καλύτερα δεν υπάρχει καμία ουσιώδης διαφορά στην κρατική στρατηγική. Γιατί το κράτος δεν αλλάζει ανάλογα με τα χρώματα της εκάστοτε κυβέρνησης. Η διαχείριση των μεταναστών εργατών, η εξωτερική πολιτική και η στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής δεν αποτελούν αντικείμενο αντιπαράθεσης στα τηλεοπτικά παράθυρα ακριβώς επειδή δεν υπάρχει κάτι για να διαφωνήσουν. Όποιος και αν βγει θα τα εφαρμόσει γιατί δεν υπάρχουν παρενθέσεις στο κράτος. Η συνεχής υποτίμηση της ζωής μας δεν σηκώνει καμία άλλη αμφισβήτηση πέρα από την απάντηση μας, και αυτή η απάντηση δεν χωράει σε τηλεοπτικά πάνελ και μνημονιακούς vs αντιμνημονιακούς τσακωμούς.

Ο συμπαθέστατος σούπερμαν της εθνομαλακίας δεν απουσιάζει από αυτό το τεύχος επειδή μας λείπουν οι αφορμές να μιλάμε για πάρτη του. Ίσα ίσα, γίνεται επισταμένη έρευνα και θα επιστρέψει δριμύτερος.

On the Walls

4

Οι τοίχοι είναι και αυτοί κομμάτι της γειτονιάς και των ανταγωνισμών της. Αυτοί οι ανταγωνισμοί παίζονται καθημερινά στους τοίχους, στις πλατείες και γενικότερα όπου υπάρχει κίνηση των υποκειμένων που ζούνε με αυτούς. Το να βλέπουμε αντιφασιστικά συνθήματα στους τοίχους μας γεμίζει χαρά, όπως και οι ξινισμένες φάτσες των πατριωτών, των σεξιστών , των μπάτσων και των ρατσιστών. Γιατί μην νομίζετε ότι και αυτοί δεν τα βλέπουν, τα βλέπουν και καταλαβαίνουν την σημασία τους. Ότι δηλαδή δεν τους γουστάρουμε καθόλου. Και όσο θα τσαντίζονται τόσο θα καταλαβαίνουμε ότι κάτι κάνουμε καλά.

ΑΝ ΑΠΕΛΑΣΟΥΜΕ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ...

Τους τελευταίους μήνες του καλοκαιριού όπου και αν βρισκόσουν που να υπάρχει τηλεόραση, από το σαλόνι του σπιτιού σου μέχρι το σαλόνι του πλοίου, όποια εφημερίδα, όποιο τελευταίο μπλογκ και αν διάβαζες, παντού έπαιζε το “πρόβλημα με τους πρόσφυγες στα ελληνικά νησιά”. Κάτι δήθεν “πρωτόγνωρο” συνέβη. Χιλιάδες άνθρωποι που αποβιβάζονταν εκεί είναι, λέει, παράνομα στη χώρα και κάτι πρέπει να γίνει.

Θα το κάνουμε ξεκάθαρο από την αρχή. Νομίζουμε πως ενώ όλη η κατάσταση παρουσιάζεται σαν κάτι αθέμιτο, ένα τυχαίο κακό που το κράτος δεν μπορεί να διαχειριστεί, είναι αντίθετα κάτι θεμιτό. Κάτι που εσκεμμένα χαρακτηρίζεται ως πρόβλημα, για να δοθούν και οι κατάλληλες λύσης από τους αρμόδιους. Αυτό μπορεί να μεταφράζεται σε διεκδίκηση χρημάτων από την ευρωπαϊκή ένωση για την “φύλαξη των συνόρων” και “την διαχείριση των μεταναστών”. Απόδειξη σε αυτή την κατεύθυνση είναι το γεγονός πως κάμποσες μόνο ώρες μετά την είσπραξη ενός κονδυλίου για το ζήτημα, το λιμενικό είχε καταγράψει 20.000 πρόσφυγες μέσα σε τρεις μέρες, κάτι που δεν έχει κάνει για 2 μήνες. Και όχι επειδή δεν μπορούσε από ότι φάνηκε.

Ακόμα, θεωρούμε πως το όλο σκηνικό “αφύλαχτα σύνορα-θάνατοι στα σύνορα-πρόβλημα στα σύνορα” εστιάζει δήθεν στο τι γίνετε στα σύνορα, χωρίς βέβαια να λέγονται και οι αλήθειες, και αποκρύπτει μια διαδικασία που συμβαίνει τα τελευταία 25 χρόνια. Αυτή της παρανομοποίησης των μεταναστών-εργατών. Δηλαδή της συνθήκης στην οποία, το κράτος δεν δίνει χαρτιά και τους κρατάει παράνομους, άρα υπό την διαχείριση του υπουργείου δημόσιας τάξης.

Το γεγονός επίσης, πως αναφέρονται στους ανθρώπους αυτούς ως πρόσφυγες, συμβάλει ακόμα περισσότερο στην συσκότιση της διαδικασίας αυτής, αλλά και στον δήθεν διαχωρισμό τους από τους υπόλοιπους μετανάστες, λες και αυτοί θα έχουν διαφορετική διαχείριση.

Δεν μπορούμε όμως, να ξεχνάμε τους εκατομμύρια μετανάστες-εργάτες, που το κράτος ονόμασε παράνομους με το που πάτησαν το πόδι τους σε αυτό τον κωλότοπο από τις αρχές του '90 και μετά. Δεν μπορούμε να ξεχνάμε ούτε τη διαχείριση που είχαν και έχουν όλα αυτά τα χρόνια από τους μπάτσους, όντας τεχνητά παράνομοι.

...ΧΩΡΑΝΕ ΑΝΕΤΑ ΑΛΛΟΙ ΤΟΣΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ!

Δεν μπορούμε να ξεχνάμε τις αμέτρητες μανωλάδες σε όλη την επικράτεια. Δεν μπορούμε να ξεχνάμε τα ναυάγια στο αιγαίο που οι ίδιοι οι λιμενόνμπατσοι έχουν προκαλέσει, όσο και αν προσπαθούν να τους πλασάρουν τώρα για σωτήρες των μεταναστών.

Ακόμη βέβαια, και αν θέλαμε να ξεχάσουμε όλα αυτά και άλλα τόσα, έχουμε ακόμα περισσότερα να μας τα θυμίζουν και ακόμα περισσότερους λόγους να τα θυμόμαστε από μόνοι μας. Γιατί έχουμε να αντιμετωπίσουμε καθημερινά όλους τους ρατσιστές, όλους τους κανίβαλους που θα κοιτάξουν να βγάλουν όσο περισσότερο κέρδος πάνω στις πλάτες των μεταναστών. Για τους ντόπιους νησιώτες, αυτό μπορεί να μεταφράζεται ως πουλάω το ρεύμα για φόρτιση κινητού 3 ευρώ και νοικιάζω κλασμένα δωμάτια 30 ευρώ το κεφάλι, ενώ παράλληλα κάνω πογκρόμ ή απλά με "ενοχλούν οι ξένοι". Οι ντόπιους Έλληνες γενικότερα, πάλι, μπορούν πάντα να εκμεταλλεύονται την φτηνή εργασία των μεταναστών. Προσοχή εδώ. Η φτηνή αυτή εργασία έχει προκύψει ακριβώς από το γεγονός ότι το κράτος τους αφήνει εσκεμμένα στην παρανομία. Δηλαδή δημιουργεί εργάτες που δεν υπόκεινται σε κανένα εργατικό δίκαιο και άρα επιτρέπει στα αφεντικά, μικρά και μεγάλα, να τους μεταχειρίζονται με τους χειρότερους όρους, να τους πληρώνουν ελάχιστα ή και καθόλου και γενικότερα να πατάνε πάνω τους για να αναβαθμίσουν, ή να διατηρήσουν την δική τους ταξική θέση.

Φυσικά εδώ να σημειώσουμε πως όλη η Ευρώπη είναι μέρος αυτής της διαδικασίας. Όλοι έχουν κέρδος από την παρανομοποίηση των μεταναστών-εργατών, αφού μπορούν να έχουν φτηνούς και αναλώσιμους εργάτες. Από εκεί και πέρα, κάθε κράτος λειτουργεί για τον εαυτό του. Και παράλληλα μεταξύ τους, τα κράτη, προσπαθούν να ξαναμοιράσουν και να επαναδιαπραγματευτούν τους όρους και τη θέση του καθενός σε αυτή την διαδικασία. Με λίγα λόγια τι κομμάτι από την πίτα θα παίρνει το καθένα.

Έχουμε λοιπόν όλους τους λόγους του κόσμου να μην ξεχνάμε και να μισούμε όλους αυτούς τους κανίβαλους. Και κυρίως είναι προς το συμφέρον της εργατικής τάξης να τους μισούμε. Είναι προς το δικό μας συμφέρον να τους μισούμε.

ANTIFA ON THE STREETS

ΤΙ ΓΥΡΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ;

ΧΤΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑΣ

Πάει κάτι παραπάνω από 5 χρόνια, από τότε που ξεκίνησε η λεγόμενη κρίση.

Κι όλον αυτόν τον καιρό, οι οικονομολόγοι με τα άρθρα τους στις πορτοκαλί σελίδες των εφημερίδων, οι δημοσιογράφοι με τις άναρθρες κραυγές τους στα κανάλια κι οι αποβλακωμένοι χρήστες των social media με τα αυτιστικά τους ποσταρίσματα, έχουν φροντίσει να μην μπορούμε να βγάλουμε καμιά άκρη απ' ό,τι μας συμβαίνει.

Και κάθε τόσο, μας στριμώχνουν στη γωνία, και μας βομβαρδίζουν με τα "καυτά" ερωτήματα, πάνω στα οποία πρέπει να πάρουμε θέση:

Μνημόνιο ή αντιμνημόνιο;

Δεξιά ή αριστερά;

Μέσα ή έξω απ' την Ευρώπη;

Και φυσικά, το πιο πρόσφατο: Ναι ή όχι;

Αλλά το διανοητικό σακάτεμα δεν είναι μονόδρομος.

Και φυσικά όλες αυτές οι ερωτήσεις αξίζουν μία μόνο απάντηση:

Βρε δε γαμιέστε!

ΚΡΙΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ: ΜΙΣΟΙ ΜΙΣΘΟΙ, ΔΙΠΛΑΣΙΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ!

Το ξέρουμε καλά πως οι κλάψες των ντόπιων αφεντικών ότι δεν βγαίνουν, οι καταγγελίες της "λιτότητας που μας επιβάλλουν οι ξένοι" και όλες οι άλλες μπούρδες που έχουμε φάει στη μάπα με το καντάρι τον τελευταίο καιρό, δεν είναι παρά ο τρόπος τους να μας υποτιμήσουν ακόμη περισσότερο. Να παιρνουμε λιγότερα φράγκα, να δουλεύουμε πιο πολύ, να είμαστε συνέχεια στο τρέξιμο.

Το ξέρουμε πως οι μπάτσοι που όλο και πληθαίνουν στις περιοχές μας, είτε λέγονται γειτονιάς, είτε λέγονται αλλιώς, είναι εκεί για να διασφαλίσουν ότι όσο τα αφεντικά θα μας κάνουν το βίο αβίωτο, εμείς δεν θα βγάζουμε κιχ.

Το ξέρουμε ότι οι καιροί της κρίσης προσφέρονται για κάθε είδος κανίβαλους, για ρουφιάνους της αστυνομίας για φασίστες και στρατόκαυλους.

Τα ξέρουμε όλα αυτά και δεν γουστάρουμε καθόλου.

Γι' αυτό και αρνούμαστε να κλειστούμε σπίτια μας και να παραδοθούμε στην κατάθλιψη.

Γι' αυτό διαδηλώνουμε, όπως κάναμε και στους δρόμους του Χαλανδρίου τον Ιούλη που μας πέρασε, όλοι και όλες μαζί, πιασμένοι αλυσίδες, φωνάζοντας ότι έχουμε κάθε λόγο να είμαστε στο δρόμο, έχουμε κάθε λόγο να πολεμάμε την εκστρατεία φόβου που εξελίσσεται γύρω μας.

Και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε.

ON THE STREETS

Ή τρελάκιας ή νεκρός δε γαμιέται κι ο στρατός!

4 λαϊκοί μύθοι για τη στρατιωτική θητεία καταρρίπτονται

Ένα πράγμα είναι σίγουρο. Είμαστε πολλοί αυτοί που δεν γουστάρουμε πολλά πολλά με τη στρατιωτική θητεία. Και ακόμα περισσότεροι αυτοί που βλέπουμε τη μέρα της κατάταξης να πλησιάζει απειλητικά. Δεν χρειάζεται όμως να αγχωνόμαστε και πολύ γιατί υπάρχει τρόπος διαφυγής: το Ι5, λαϊκιστί τρελόχαρτο! Ακολουθεί λοιπόν σύντομος οδηγός για αρχάριους βασισμένος στη μέθοδο της κατάρριψης λαϊκών μύθων γύρω από το τρελόχαρτο και τη στρατιωτική θητεία γενικότερα.

1. Υπάρχει χρέος προς την πατρίδα!

Στο διάολο οι φασίστες, στο διάολο κι η πατρίς! Μύθος που εύκολα καταρρέει στο μυαλό κάθε επίδοξου «τρελάκια» που έχει στοιχειωδώς ξεπεράσει τον πατριωτισμό που απευθύνεται στις ηλικίες μέχρι την 3η γυμνασίου.

2. Είναι καλή φάση!

Άμα θέλουμε να κάνουμε φιλαράκια θα ψαχτούμε αλλού. Όχι σε στρατόπεδα, να τρώμε στη μάπα ρατσιστές, στρατόκαυλους, φασίστες ή απλά μαλάκες από κάθε τελειωμένο κωλοχώρι της επαρχίας.

3. Αν πάρεις Ι5 δεν μπορείς να βρεις δουλειά!

Ίσως ο πιο διαδεδομένος μύθος. Οι κάποιες δεκάδες γνωστοί και φίλοι μας που το παίξαν τρελοί για να τη σκαπουλάρουν δεν έχουν τέτοια ζητήματα, αφού ξεμπερδεύουν με ένα απλό «έχω εκπληρώσει τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις» στο αφεντικό. Εκτός βέβαια αν κάποιος θέλει να γίνει μπάτσος ή μεγαλοστέλεχος δημοσίου οπότε να πάει έτσι κι αλλιώς στο διάολο.

4. Είναι δύσκολη διαδικασία το Ι5!

Προαιρετικά κάνα δυο επισκέψεις σε ψυχίατρο για να μας γράψει χαπάκια και ύστερα λίγος θεατρινισμός μπροστά στην επιτροπή που δίνει τις αναβολές αρκούν. Πληροφοριακά είναι χιλιάδες αυτοί που παίρνουν Ι5 που σημαίνει ότι οι επιτροπές αυτές δεν εξαντλούν την αυστηρότητά τους.

Και για το τέλος κάτι μικρό. Δεν γουστάρουμε τον στρατό όχι μόνο γιατί έχουμε καλύτερα πράγματα να κάνουμε το συγκεκριμένο 9μηνο ή 12μηνο, όχι μόνο γιατί αηδιάζουμε με τα σύμβολα και την αισθητική του, αλλά γιατί γνωρίζουμε ότι σε εποχές κρίσης και φασισμού δημιουργεί μαζικά σφαγεία για μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης και διαισθανόμαστε ότι τα χρόνια που έρχονται ο ελληνικός στρατός (και οι στρατοί γενικά) θα αναλάβουν και πάλι το καταστροφικό τους έργο. **Σιχαινόμαστε τον πατριωτισμό, δεξιό κι αριστερό, δεν πάμε στον στρατό, μισούμε το ελληνικό κράτος και τα σχέδιά του!**

ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΣΟΓΛΑΝΟΥΣ

κάτι σαν δισκοκριτική...

Όπως μάλλον έχετε ήδη καταλάβει, εμείς εδώ στο αντιφά χαλάνδρι δεν είμαστε του σκυλάδικου, αλλά όπως όλοι οι καθωσπρέπει ανήσυχοι νεολαίοι τη βρίσκουμε με μουσικές που κυμαίνονται από το πανκ μέχρι το χιπχοπ και άλλα τέτοια πρώην περιθωριακά είδη. Τελευταία ακούσαμε την πιο πρόσφατη δουλειά του Λεξ, το «Μουσική για Τσόγλανους» και είπαμε να κάνουμε κάποια σχόλια πάνω στο περιεχόμενο.

Μέχρι ένα σημείο, τα τραγούδια ακολουθούν τα στερεοτυπικά χιπχοπ μοτίβα που έχουμε συνηθίσει, όχι μόνο από τους ραπάδες του βεληνεκούς του Λεξ, αλλά από τους ραπάδες γενικά. Δηλαδή αυτοαναφορικότητα και αυτοπροβολή που φτάνει μέχρι το «πουλάω μούρη», παρέα με υποτίμηση του γυναικείου φύλου. Βέβαια, αυτό το έντυπο δεν είναι το κατάλληλο μέρος για μια συνολική κριτική του χιπχοπ, ούτε άλλωστε μας ενδιαφέρει να περνάμε από κόσκινο τα τραγούδια για το τι «μπορεί να λέγεται» σ' αυτά και τι όχι.

Το ενδιαφέρον με το συγκεκριμένο δίσκο βρίσκεται για μας στην προσπάθεια που κάνει να περιγράψει αυτό το υποκείμενο που θα λέγαμε απείθαρχη νεολαία, που ευδοκιμεί στις πλατείες και τις γειτονιές. Ένα υποκείμενο αρκετά ταξικά προσδιορισμένο ως προς τις δυνατότητες ανέλιξης που του προσφέρει η κοινωνική του θέση, δηλαδή προορισμένο για τις σκατοδουλειές, για τις εξακριβώσεις των μπάτσων, για τη μικροπαραβατικότητα των ναρκωτικών και του γηπέδου. Ένα υποκείμενο που πλέον είναι πολυεθνικό και επιβάλει την παρουσία του στους δημόσιους χώρους.

Αυτή η προσπάθεια του καλλιτέχνη μας φαίνεται κατ' αρχάς πολύ πιο τίμια σε σχέση με άλλους που θεωρούν χρήσιμο να προσπαθούν να χωρέσουν κάποιου είδους πολιτικές αναλύσεις στα κομμάτια τους, βγάζοντας ένα αποτέλεσμα στην καλύτερη γραφικό. Απ' την άλλη, το πρώτο πληθυντικό που χρησιμοποιεί ο Λεξ καθώς συμπεριλαμβάνει τον εαυτό του στο υποκείμενο αυτό, μας φαίνεται απλά εκτός πραγματικότητας. Δεν μπορούμε να φανταστούμε τον τριαντάρη Λεξ να δουλεύει ντελιβεράς ή αποθηκάριος, ούτε να ματώνει κυριολεκτικά σε καμιά κερκίδα. Μπορεί οι αλητείες που έκανε πιτσιρικάς να του δίνουν τροφή για στίχους, αλλά ο ρόλος του καλλιτέχνη που έχει επιλέξει μαζί με το κύρος και την αναγνωρισιμότητα που τον συνοδεύουν, τον διαχωρίζουν από το υποκείμενο των τραγουδιών του και του προσφέρουν τις ευκαιρίες που το εμπορευματοποιημένο με διάφορους τρόπους χιπχοπ δίνει στους καλλιτέχνες της.

Δεν τα λέμε όλα αυτά για να πούμε ότι είναι μαλακία να ακούς ή να κάνεις χιπχοπ, αλλά για να συμβάλουμε στην απομυθοποίηση των καλλιτεχνών του. Και ελπίζουμε τα ξενερώματα που τρώει πολύς κόσμος, όταν επιφανείς ραπάδες τοποθετούνται για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα με μαλακίες του στυλ «ο Παύλος ζει, μορφώστε τους ναζί», να συμβάλουν επίσης προς την κατεύθυνση.

στις γειτονιές

21ο τεύχος
antifa base

5ο τεύχος από
antifa n. ionia

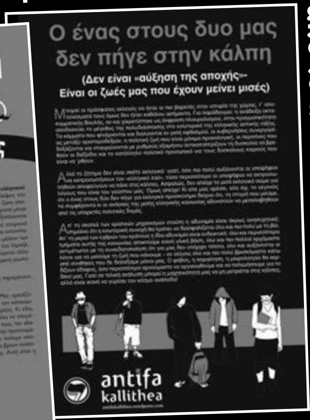

αφίσες για τις πρόσφατες εκλογές

από το autonome antifa

από το antifa kallithea

στους τοίχους

όποιος/α θέλει αντιφασιστικά αυτοκόλλητα
μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας
στο antifaxalandri@yahoo.com

graffiti μνήμης για τα 20 χρόνια από τη σφαγή της
Σρεμπρένιτσα. Οι καλλιθεώτες σύντροφοι επί τω έργω.